

Mektebja El-Himmah
Shteti Islam

Kjo është 'Akide'ja Jonë
dhe
Ky është Menhexhi Jonë

Kjo është 'Akideja Jonë

Dhe Ky është Menhexhi Jonë

Të gjitha lavdërimet i takojnë vetëm All-llahut, bekimet dhe paqja qofshin mbi të Dërguarin e All-llahut, mbi familjen e tij, shokët e tij dhe pasuesit e tij. Sa i përket asaj që vijon:

Ne besojmë se nuk ka zot tjetër përveç All-llahut, qoftë i lavdëruar, dhe se nuk meriton të adhurohet asgjë me të drejtë përveç Tij. Ne pohojmë në lidhje me Të atë që deklarata e teuhidit ka pohuar, dhe mohojmë ndaj Tij shoqërimin e ndonjë ortaku. Pra, ne besojmë se *“La ilahe il-lAll-llah”* (Nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç All-llahut), të vetëm dhe pa ortak, dhe se çdo aspekt i fesë sillet rreth kësaj. Kush e shqipton këtë deklaratë, i përmbahet kushteve të saj, dhe i përmbush të drejtat e saj është Musliman, dhe kush nuk arrin t'i përmbushë ato kushte ose kryen një nga anuluesit e kësaj, është një kafir, edhe nëse ai pretendon se është Musliman.

Ne besojmë se All-llahu është Krijuesi dhe Sunduesi (i të gjitha çështjeve) të Cilit i përket gjithë sundimi dhe të gjitha lavdërimet, dhe Është i aftë për të gjitha gjërat, dhe se Ai është i Pari, i Fundit, më i Larti dhe më i Afërti. (kuptimi): **“Asgjë nuk i përngjason Atij dhe Ai është Gjithëdëgjuesi, Gjithëshikuesi.”**¹

1 Esh-Shura, 11

Dhe ne nuk devijojmë në lidhje me emrat e Tij, qoftë i Lartësuar, as në lidhje me atributet e Tij, qoftë i Lavdëruar. Përkundrazi, ne i pohojmë ato për Të, ashtu siç kanë ardhur në Libër dhe Sunetin autentik, pa përkthyer "si" ato janë, duke i krahasuar (me krijesat e Tij), duke u dhënë atyre interpretime të rreme, ose duke mohuar kuptimet e tyre të sakta.

Ne besojmë se Muhamedi ﷺ është i Dërguar i All-llahut për të gjithë njerëzit dhe xhindët, dhe se është e detyrueshme ta pasojmë atë. Është një obligim t'i bindesh atij në gjithçka që ai ka urdhëruar, duhet - për ta pohuar dhe për t'i u nënshtuar atij në gjithçka që ai na ka informuar. Ne i përmbahemi asaj që është e domosdoshme nga fjala e All-llahut (kuptimi): **“Për Zotin tënd jo, ata nuk janë besimtarë (të asaj që të zbriti ty as të asaj para teje) derisa të mos zgjedhin ty për të gjykuar në atë konflikt mes tyre, e pastaj (pas gjykimit tënd) të mos ndiejnë pakënaqësi nga gjykimi yt dhe (derisa) të mos binden sinqerisht.”**²

Ne besojmë në melaiket e nderuar të All-llahut, duke pohuar se ata nuk i thyejnë urdhërat e All-llahut dhe se ata e kryejnë atë me të cilën janë urdhëruar, dhe se dashuria e tyre është nga imani dhe urrejtja e tyre është nga kufri.

Ne besojmë se Kur’ani - në shkronjat dhe kuptimet e tij është fjalë e All-llahut, dhe se është një atribut nga atributet e All-llahut dhe nuk është i krijuar. Për këtë arsye, është e detyrueshme ta nderojmë, ta ndjekim dhe ti imponojmë rregullat e tij.

2 En-Nisa, 65

Ne besojmë në të gjithë Pejgamberët dhe të Dërguarit e All-llahut, i pari nga të cilët ishte Ademi, dhe i fundit nga të cilët ishte Muhamedi ﷺ, dhe se ata janë vëllezër të cilët janë të dashur me njëri-tjetrin dhe u dërguan me mesazhin e teuhidit të All-llahut. Ne besojmë se Suneti është lloji i dytë i shpalljes, dhe se ai shpjegon dhe sqaron Kur'anin. Ne nuk e tejkalojmë Sunetin autentik për thënien e ndonjë individi, kushdo qoftë ai, dhe ne ju shmangemi bidateve heretike, i madh apo i vogël qoftë.

Të duash Pejgamberin tonë ﷺ është një detyrim dhe një mënyrë për të arritur afrimin tek All-llahu, dhe urrejtja ndaj tij është kufër dhe nifak. Dhe nga dashuria për Pejgamberin tonë ﷺ ne i duam anëtarët e familjes së tij "*Ehl El-Bejt*". Ne i respektojmë ata, por nuk shkojmë në ekstrem në lidhje me ta, as nuk flasim keq për ata. Ne kërkojmë që All-llahu të jetë i kënaqur me të gjithë Sahabët, ne i konsiderojmë të gjithë të besueshëm dhe ne flasim vetëm mirë për ta. Dashuria ndaj tyre është e detyrueshme për ne dhe urrejtja e tyre është nifak, ne heshtim në lidhje me atë që ndodhi midis tyre ndërsa ata po praktikonin gjykimin e tyre të dijes, dhe ata janë gjenerata më e mirë.

Ne besojmë në kader, si e mira e tij, ashtu edhe e keqja e tij. E gjitha është nga All-llahu. Dhe ne besojmë se vullneti dhe dëshira e Tij përfshin gjithçka, dhe se ajo që dëshiron All-llahu, do të ndodhë, dhe ajo që All-llahu nuk dëshiron, nuk do të ndodhë, dhe se All-llahu është Krijuesi i veprimeve të robërve të Tij dhe se robërit e Tij janë në gjendje të zgjedhin veprimet e tyre me lejen e All-llahut, se gjyrimi dhe caktimi i Tij nuk shkojnë jashtë mëshirës,

mirësisë dhe drejtësisë së Tij.

Ne besojmë se edhe dënimi edhe lumturia në varr janë të vërteta. All-llahu i ndëshkon ata që meritojnë ndëshkim nëse dëshiron, dhe i fal nëse dëshiron. Ne besojmë në çështjen e Munkerit dhe Nakirit bazuar në transmetimet nga i Dërguari i All-llahut ﷺ që e vërtetojnë këtë së bashku me fjalët e All-llahut, (kuptimi): **“All-llahu i forcon ata që besuan në fjalën e fortë (të mirë) në jetën e kësaj bote edhe në botën tjetër, ndërsa mizorët All-llahu i bën të humbur. All-llahu punon çka të dojë.”**³

Ne besojmë në ringjalljen pas vdekjes dhe në Ditën e Gjykimit, dhe ne besojmë se robërit e All-llahut dhe veprat e tyre do të paraqiten para Tij, dhe ne besojmë në llogarinë, peshoren, bazenin dhe urën, dhe se Xheneti është i vërtetë dhe Xhehnemi është i vërtetë.

Ne besojmë në shenjat e Kijametit - ato të cilat janë transmetuar në mënyrë autentike nga Pejgamberi ﷺ, se sprova më e madhe nga koha kur All-llahu krijoi Ademin, paqja e All-llahut qoftë mbi të, deri në vendosjen e Orës së Fundit është sprova e Dexhallit, dhe se ‘Isa do të zbresë dhe do të mbajë drejtësinë, dhe se Hilafeti në metodologjinë profetike do të kthehet.⁴

Ne besojmë se All-llahu do të nxjerrë një grup të njësuesve nga zjarri i Xhehenemit për shkak të ndërmjetësimit të atyre

3 Ibrahim, 27

4 Kjo ishte shkruar para kthimit të Hilafetit në metodologjinë profetike, e cila ndodhi - me

Mirësinë e All-llahut - në Ramazan 1435h.

që do të ndërmjetësojnë për ta dhe se ndërmjetësimi do të pranohet nga ai të cilit All-llahu i jep leje dhe me ndërmjetësimin e të cilit Ai është i kënaqur.

Ne besojmë në ndërmjetësimin e Pejgamberit tonë ﷺ dhe se atij do ti jepet pozita e lavdëruar në Ditën e Gjykimit.

Ne besojmë se imani përbëhet nga fjalë, veprime dhe qëllime, dhe se është besim në zemër, pohim me gjuhë, dhe veprim me gjymtyrë, dhe që përmbushja e vetëm një ose dy nga këto tre gjëra nuk është e mjaftueshme. Besimi në zemër përbëhet nga deklarata e zemrës dhe veprës. Deklarata e zemrës është njohja dhe pohimi i saj dhe veprimet e zemrës përfshijnë dashurinë, frikën, shpresën, etj.

Ne besojmë se imani rritet me bindje dhe zvogëlohet me mëkat, dhe se ai ka degë, siç thuhet nga i sinqerti dhe i besueshmi, dega më e lartë e tij është *"la ilahe il-lAll-llah"* dhe më e ulta është heqja e diçkaje të dëmshme nga rruga. Ndër degët e imanit janë ato që janë themelore, të tilla që nëse zhduken, imani gjithashtu zhduket, siç është dega e teuhidit (Nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç All-llahut), namazi, dhe çështje të tjera të tilla që All-llahu ka thënë se janë shkak për zhdukjen e rrënjës së imanit nëse ato braktisen. Po kështu, midis degëve të imanit janë ato që janë të detyrueshme - përfshirë braktisjen e zinasë, alkolit, vjedhjes dhe të ngjashme - të tilla që nëse ato zhduken, ato të cilat janë të detyrueshme dhe imani zvogëlohet.

Ne nuk bëjmë tekfir në asnjë njësues që falet në drejtim të kibles së Muslimanëve për shkak të gjynaheve - të tilla si

zinaja, pirja e alkolit dhe vjedhja - përse kohë që ai nuk i konsideron gjynahet e tilla si të lejuara. Deklarata jonë për imanin është një rrugë mesatare midis asaj të Havarixhëve, të cilët shkuan në ekstrem, dhe asaj të Murxhieve, të cilët bënë lëshime.

Ne besojmë se kufri është dy llojesh: i madh dhe i vogël, dhe se gjykimi i tij bie mbi atë që e kryen atë, qoftë në besim, fjalë apo vepër. Sidoqoftë, bërja e tekfirit të një individi specifik dhe gjykimi se ai do të qëndrojë përgjithmonë në Zjarr varet nga përmbushja e kushteve të tekfirit dhe mungesa e faktorëve parandalues të tij. Pra, ne jemi të përgjithshëm kur përmendim tekstet që premtojnë shpërblim, kërcënojnë me ndëshkim dhe bëjnë tekfir ose tefsik dhe nuk i zbatojmë ato tekste të përgjithshme për një individ të veçantë derisa të shfaqet prej tij një faktor i kërkuar për të cilin nuk ka kundërshtim.

Dhe ne nuk bëjmë tekfir bazuar në dyshim, ose në pasojat e padëshirueshme të veprave të njerëzve, ose në bazë të asaj që kërkohet nga një fjalë e caktuar.

Ne bëjmë tekfir ata që All-llahu dhe i Dërguari i Tij i bëjnë tekfir. Dhe kushdo që pranon një fe tjetër përveç Islamit, pra një individ i tillë është një kafir pavarësisht nëse huxhah (ngritja e argumentit) i ka arritur apo jo. Sa i përket ndëshkimit në Ahiret, vetëm atyre që u ka arritur huxheja (ngritja e argumentit) do t'i nënshtrohen dënimit të tij. All-llahu ka thënë: (kuptimi): **“E Ne nuk dënuam askë para se t'ia dërgojmë të dërguarin.”**⁵

5 El-Isra, 15

Në lidhje me cilindo që shqipton dy dëshmitë të besimit (Nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç All-llahut dhe Muhamedi është i Dërguar i All-llahut), nga jashtë e paraqet veten të jetë Musliman, dhe nuk kryen asnjë nga anuluesit e Islamit, ne e trajtojmë atë si një Musliman dhe ia lëmë sekretet e tij All-llahut. Kjo sepse kushdo që kryen ritet e fesë nga jashtë i nënshtrohet vendimeve të një Muslimani, ndërsa punët e njerëzve trajtohen në përputhje me atë që ata shfaqin nga jashtë, dhe All-llahu është përgjegjës për sekretet e tyre.

Ne i konsiderojmë Shi'at Rafidi se janë një fraksion i shirkut, felëshimit, dhe hirabah (zullumqarë të armatosur).

Ne besojmë se nëse ligjet e kufrit ngrihen në ndonjë tokë dhe ligjet e kufrit mbizotërojnë mbi ligjet e Islamit, ajo tokë është vend i kufrit, dhe kjo nuk kërkon që të bëhen tekfir ata që banojnë në atë vend. Dhe ne nuk themi si gulat-ët (ekstremistët) të cilët thonë, "Baza (Esenca) në lidhje me njerëzit është se ata janë pabesimtarë të gjithë", por përkundrazi, secili person vlerësohet në bazë të gjendjes së tij, kështu që midis tyre ka Muslimanë dhe në mesin e tyre ka edhe pabesimtarë.

Ne besojmë se demokracia, dhe gjithashtu sekularizmi me të gjithë flamurët e ndryshëm dhe shkollat e tij të mendimit - të tilla si Racizmi, Nacionalizmi, Komunizmi dhe Bathizmi - janë forma të kufrit të qartë që e anulojnë Islamin e dikujt dhe e nxjerrin njeriun nga Feja.

Burimet tona të argumentimit janë Libri (Kur'ani) dhe

Suneti, sipas kuptimit të të parëve të devotshëm, tri Gjeneratave të Arta (Selefus-Salih).

Ne e shohim të lejueshme që të falemi pas çdo Muslimani, nëse është i njohur si i devotshëm ose i pamoralshëm, ose gjendja e tij është e panjohur.

Xhiahadi do të vazhdojë deri në ardhjen e Orës së Fundit, me ose pa ekzistencën e Imamit, dhe pavarësisht nëse Imami është i drejtë apo shtypës. Nëse nuk ka imam, xhiahadi nuk shtyhet, sepse mundësia për të marrë benifitet e tij do të humbasë. Nëse merret plaçka, ata që e fituan atë e ndajnë atë në përputhje me Sheriatin. Çdo besimtar duhet të bëjë xhihad kundër armiqve të All-llahut, edhe nëse është i vetëm.

Gjaku, nderi dhe pasuria e Muslimanëve është e shenjtë për ne, dhe asgjë nga ajo nuk lejohet përveç asaj që Sheriati e ka lejuar dhe atë që i Dërguari ka deklaruar të jetë humbje. Nëse një pushtues nga jobesimtarët bën shkelje kundër gjërave të shenjta të Muslimanëve, xhiahadi në atë pikë bëhet një detyrim individual për të cilin nuk ka kushte dhe jobesimtari luftohet sa më shumë që të jetë e mundur, sepse nuk ka asgjë më të detyrueshme pas Imanit sesa të zmbrapset armiku pushtues që po prish fenë e Muslimanëve dhe punët e tyre të kësaj bote.

Kufri i felëshimit, me ‘Ixmha, është më i ashpër se kufri i një individi që fillimisht ishte mosbesimtar në origjinë (p.sh nuk ishte asnjëherë Musliman). Për këtë arsye, luftimi i felëshuesëve ka një përparësi më të madhe për ne sesa luftimi i atyre që janë në origjinë jobesimtarë.

Një jobesimtar nuk mund të marrë pozitën e Imamit, dhe nëse Imami bie në kufër, rregulli i tij nuk është më i vlefshëm, nuk është më e detyrueshme për t'iu bindur atij, dhe është një detyrim mbi Muslimanët të ngrihen kundër tij, ta heqin nga pushteti dhe të caktojnë një Imam të drejtë nëse ata janë në gjendje ta bëjnë këtë.

Feja është themeluar me Kur'anin, i cili sjellë udhëzimin, dhe shpata, që sjell fitoren. Pra xhihadi ynë është me shpatë dhe shtizë, dhe me argumente dhe sqarime.

Nëse dikush bën thirrje për ndonjë gjë tjetër jasht Islamit, flet keq për Fenë tonë, ose ngre shpatën e tyre kundër nesh, ata vlerësohen se janë duke bërë luftë kundër nesh.

Ne i largojmë mospajtimet dhe përçarjet, bëjmë thirrje për bashkim dhe përpiqemi ta themelojmë Hilafetin Islam, ⁶ pasi është një detyrim kolektiv mbi Muslimanët, i tillë që nëse një grup mes tyre e përmbush detyrimin, nuk është më e detyrueshme për pjesën tjetër.

Ne besojmë se është një detyrim për të dëgjuar dhe për t'ju bindur Imamit të Muslimanëve të cilit i është dhënë bej'ah (besatimi) nga "Njerëzit e Zgjidhjes së Problemeve dhe Marrëveshjeve" ⁷ dhe se braktisja e bindjes së dikujt ndaj tij është haram pa asnjë mospajtim. Nëse dikush revoltohet kundër Imamit, ata këshillohen dhe - nëse ata refuzojnë të kthehen në dëgjueshmërin e tij - luftohen derisa të kthehen.

6 Kjo ishte shkruar para kthimit të Hilafetit në metodologjinë profetike, e cila ndodhi – me Mirësinë e All-llahut - në Ramazan 1435h.

7 Kjo ishte shkruar para kthimit të Hilafetit në metodologjinë profetike, e cila ndodhi - me Mirësinë e All-llahut - në Ramazan 1435h.

Prandaj, *“kushdo që vdes pa pasur bej'ah (besatim), vdes me vdekje të injorancës”*.

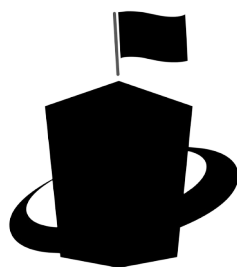
Ne nuk i braktisim Muslimanët ose ti konsiderojmë ata si mëkatarë kur ka të bëjë me çështje të ixhtihadit.

Ne e shohim se është e detyrueshme për Umetin dhe Muxhahidinët posaçërisht për tu bashkuar nën një flamur.

Muslimanët janë një Umet. Arabi mes tyre nuk ka asnjë virtyt mbi joarabin përveç përmes devotshmërisë. Gjaku i të gjithë Muslimanëve është i barabartë, ata janë përgjegjës madje edhe për më të fundit në mesin e tyre, dhe ne nuk largohemi nga emrat me të cilët All-llahu na ka emëruar.

Ne i marrim eulijat e All-llahut si aleatë tanë dhe i mbështesim ata, ne i marrim armiqtë e All-llahut si armiqtë tanë, dhe ne distancohemi dhe mohojmë në çdo milet (rrugë) tjetër përveç miletit të Islamit, duke ndjekur rrugën e Librit dhe të Sunetit dhe shmangia nga rrugët e risive heretike dhe lajthitjës.

Përktheu dhe përshtati: **Bejtul'Muhaxhirin**

Bejtul'Muhaxhirin